

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105 huis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106 huis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

AAN HET NEDERLANDSCHE PROLETARIAAT!

KAMERADEN,

De Nederlandsche bourgeoisie acht ook voor Holland de tijd gekomen, om een algemeene aanslag op ons levenspeil te doen. LOONVERLAGING en 't VERLENEN VAN DEN WERKTijd zijn aan de orde van de dag. Mijnwerkers en bootwerkers en vele andere arbeiders werden reeds de dupe. En nu zijn de Metaalbewerkers aan de beurt. De spoorwegarbeiders moeten per 1 Januari hun buikriem nog wat vaster aansnoeren.

De metaalbewerkers hebben de strijd aarvaard. Met een prachtige eensgezindheid gingen de betrokken personeelen in staking, om de aanval af te weren. Deze strijd is echter van zoo groot gewicht, dat ge U van alle omstandigheden, alle krijgskansen, goed rekenschap moet geven. Leg U zelf onderstaande vragen voor! 't Antwoord er op vindt ge zelf oogenblikkelijk.

WAAROM VOEREN DE ONDERNEMERS, hier de Metaalbond, DE LOONS-VERLAGING MAAR VOOR EEN PAAR PLAATSEN IN, bijv. Rotterdam, Schiedam, Utrecht, Amersfoort?

WAAROM WORDT NIET TERSTOND DE LOONVERLAGING OOK VOOR AMSTERDAM, HAARLEM, TWENTHE, ENZ. VAN KRACHT?

Ja, ge weet het antwoord? De Metaalbond, het winstmakersdom, voelt zich zekerder van de overwinning, wanneer hij U eerst in een paar plaatsen door de honger tot overgave gedwongen heeft. Eerst moet 't proletariaat in die plaatsen verslagen worden.

En dan volgt de rest! Let daarom vooral goed op, dat ge op 't oogenblik precies doet, wat de heeren patroons wenschen. De patroons wenschen de staking niet algemeen over 't heele land. Want dat zou inderdaad het metaalbedrijf treffen. En dat zou revolutionaire woelingen kunnen geven, waarbij ze het zouden verliezen.

ZE ZULLEN U STUK VOOR STUK VERSLAAN!

Wat volgt daaruit? Dat ge U niet zoo moet laten afslachten! Doorzie de taktiek van de ondernemers. De strijd van de stakende metaalbewerkers is dezelfde, als de strijd van hen die nog werken.

Kameraden! Arbeiders! Stel tegenover die slimme patroons uw klasse-solidariteit. Leg als één man, ook in de niet betrokken steden, het werk neer!

Metaalbewerkers! Een geweldige taak rust op U. Gij zijt door de geldwolven uitverkoren, om 't spits af te bijten voor de geheele arbeidende klasse. Als ge uw verderfelijke taktiek van gedeeltelijke stakingen niet opgeeft, als ge de staking niet zoo algemeen mogelijk maakt, wordt ge verslagen. En na U komen weer de mijnwerkers, de bootwerkers, en 't spoorwegpersoneel, de fabrieksarbeiders en alle anderen aan de beurt. WORDT GIJ VERSLAGEN DAN IS DAT DE INZET VOOR EEN ALGEMEENE LOONVERLAGING VOOR DE HEELE ARBEIDENDE KLASSE!

En gij wordt verslagen, als ge uw staking blijft beperken. Gelooft uw leiders niet, die u bezweren niet uit te breiden. Gelooft uw leiders niet, die zeggen u zoo naar de overwinning te voeren.

Ze voeren u en onze heele klasse naar de ondergang. Uw leiders willen u wel aan een lagere levensstandaard doen gewennen. Ze zullen in uw loonverlaging toestemmen. Ze voeren deze strijd alleen voor hun fatsoen! Omdat ze anders hun volgelingen verliezen. Maar zodra er maar een gaatje is, zullen ze u ter verdere uitbuiting aan 't kapitaal overleveren.

De groote stakingen van de laatste tijd, bijv. de haven- en de mijnwerkersstaking, gingen jammerlijk verloren. Dat was door de vervloekte taktiek van beperken! Want in de betrokken ondernemingen waren geen onderkruipers, niet waar?

En toch verloren! Nu moet toch ieder duidelijk zien, dat die taktiek verkeerd is.

Juist! Die taktiek is verkeerd. Beperkte stakingen tegenover het zoo buitengewoon sterke kapitaal! De patroons lachen er om.

Kameraden! Maar, behalve dat uw taktiek niet deugt, is er nog iets. UW STRIJDMIDDELEN ZELF DEUGEN NET ZOO MIN. UW HEELE VAKVEREENIGING DEUGT NIET. De dividendenjagers van de heele wereld klemmen hun schennende hand vaster om de keel van 't proletariaat der heele wereld. Loonverlaging, arbeidstijdverlenging, werkloosheid overal.

En de vakverenigingen bleken nergens in staat, om ook maar één van de rampen, die de arbeidersklasse bezochten, te voorkomen. Ja, de leiders konkelde

zoenlijken, dat mag niet gebeuren, met de bourgeoisie onderhandelt men niet, een burgerlijke regering spaart men niet. Maar men stelt zich tevreden met te verklaren; wij verbieden in onze verklaringen het onderhandelen met en het sparen van de bourgeoisie opdat gij, wanneer gij deze dingen toch doet, nooit vergeet, dat het iets verkeerd is, dat een welopgevoed maximalist dat eigenlijk niet doen mag.

Dat noemt men politiek. Machiovellisme in Rein-cultuur. Wanneer toch voor de resolutie Serrati, die zich in woorden vóór de dictatuur van het proletariaat en tegen de deelname aan de regering uitsprak, 48000 Stemmen uitgebracht werden, onderscheiden de voorstanders van deze revolutie zich slechts op papier van de 20.000 aanhangen van Serrati. Immers de politiek van Serrati wordt door de Serrati-menschen officieel gedekt.

Zij passen in de praktijk het reformisme van Turrati toe, wat zij in woorden veroordeelen — met het echt jeezuïsch voorbehoud, dat situaties kunnen intreden, waarin zelfs de socialistische-partij niet anders kan handelen. Daar nu echter de onvoorwaardelijke volgelingen van Moscou nog geen 4000 stemmen opleverden, kan men de „Vorwärts" volkomen gelijk geven, als zij tot de volgende samenvatting komt.

„Als kenmerk van het congres blijft het nadruk leggen op de onwrikbare wil tot partijeenheden, de erkenning van concessies die in het belang van het proletariaat door de omstandigheden noodzakelijk zijn, welke men doen moet, maar niet billijken mag, en het feit vande reformistische toename van macht!"

Dat betekent: aan de overwinning van het reformisme valt niet te twijfelen. Wel echter kan men gerechtigd de twijfel opperen, of de bemoeiingen van Moscou om de Serrati-partij voor de Ilde Internationale te winnen, nu als geëindigd kunnen gelden. Wij geloven, dat deze partij op het volgende wereldcongres rijp zijn zal voor de Internationale van Moscou. Want deze moet wel na de laatste ontwikkeling in Rusland spoedig rijp zijn voor de politiek der Scheidemannnn in alle landen.

Steeds maar Opbouw!

Lansink in „De Arbeid" juicht: „Nu doet de C.P. ook aan opbouw! „Alsof dat een ontdekking is. Heeft de C.P. Kamerfractie de laatste jaren iets anders gedaan? Doet het proletariaat van Nederland eigenlijk iets anders? Weineen. Elke verkeerde proletarische taktiek is in 't belang van den opbouw van het kapitalisme. De heele vakbeweging werkt opbouwend. De kritiek in het Parlement is opbouwend. Wat niet afbreekt, wat niet neer haalt, wat niet vernietigt, bouwt op! Er is geen keus; het is vernietigen of opbouwen. Maar de Nederlandsche arbeidersklasse wil nog niet kiezen. Ze voelt zich nog als het klimop dat zich om den eik het kapitalisme slingert; zonder die eik kan ze niet bestaan. Het proletariaat een woekerplant: zoo denkt het van zich zelf.

Leest ook dit mooie berichtje: „Slechts één metaalfabriek de Hapam heeft de verlaagde loonen ingevoerd. De metaalbewerkers achten het echter niet gewenscht voor deze onderneming de staking te proclameeren, omdat zij weten dat deze vennootschap er zoodanig voor staat dat een staking haar ondergang zou betekenen!"

Ze maken daar zeker warmwaterstoven ook, en die kunnen de arbeiders van den winter niet missen!

Verantwoording Steun „De Kommunist"

Door een verzuim konden dit maal nog niet alle bijdragen, die in Enschede voor „De Kommunist" gestort werden verantwoord worden. In het volgend nummer van „De Kommunistische Arbeider" zal dit zonder mankeeren geschieden.

Vergaderingen Afd. Enschede K. A. P. N.

14 November „Ons Huis" Huishoudelijke Verg. punten stemming voor het Hoofdbestuur; Abonnement „De Kommunistische Arbeider"; Hsh. Reglement. Rondvraag. 19 November, Zaterdagavond half 8. Proletarische ontpenningsavond. Tooneel, voordracht zang, door de leden. Leden en geestesverwanten met familie worden uitgenodigd. Muziek van het Bandonium Gezelschap.

UITGAVE K. A. P. N.

Heden bij ons verschenen:
DE ALGEMEENE ARBEIDERSBOND.
(Revolutionaire Bedrijfsorganisatie) vertaald door H. GORTER.
Verkorte inhoud: De oude organisatie (de Staat, partijen, vakveren.) De Raden als prolet. organisatie. De Bedrijfsorganisatie. De Algemeene Arbeidersbond (A.A.B.). Centralisme-Federalisme. Massa en Leiders. De A.A.B. en de dictatuur. De A.A.B. en partij. De A.A.B. en vakverenigingen. Collectieve taktiek. A.A.B. en syndicalisme. A.A.B. en 3e Internationale.
PRIJS 20 CENT. PER POST 22 CENT.
Toezending na ontvangst van het bedrag door onze administratie.

INVULBIJLET.

Ondergeteekende abonneert zich tot wederopzegging op „DE KOMMUNISTISCHE ARBEIDER".
Prijs f1.50 per halfjaar.

NAAM ADRES

De overwinning van het reformisme in Italië.

Een hoofdstuk uit de geschiedenis der III de Internationale.

De socialistische partij van Italië was de eenige der groote Sociaal democratische partijen die zich terstond na de stichting der 3de Internationale bij haar aansloot. Dat deze toetreding niet tegelijk een doelbewust stelling nemen vóór het communisme en een daaruit voortvloeiende politiek beteekende, moest in Moscou bekend zijn. Want in de Italiaansche-partij bevond zich naast de Invloedrijke fractie Turrati, die met de Duitse Scheideman-partij overeenkomt, de groep Serrati. Hun politiek gaf de doorslag en hun houding in alle belangrijkste kwesties van politiek, en taktiek verried de geest van een Ledebour, Friedrich Adler en Jean Longuet. Dus van het merk: U. S. P. Toen kwam de partijdag van Reggio Emilia. Daar werd de aanvaarding of afwijzing der 21 punten van Moscou bediscussieerd. Daar gebeurde wat niemand, die nuchter denkt, kon verbazen: Serrati en zijn aanhangers verklaarden zich solidair met de Italiaansche Scheidemannen. zoodat er voor de Moscouische Executieve niets anders over bleef dan over te gaan tot de stichting eener zelfstandige „Kommunistische" partij, welke communisme alleen tot het aanneemen der 21 punten beperkt hield te zijn. Nadat dus zoo een Italiaansche sectie der 3de Internationale tot stand gebracht was, moest natuurlijk gepoogd worden een echte „massapartij" in 't leven te roepen. Over haar sociaaldemocratisch karakter zou geen twijfel meer mogelijk zijn. Daarom werden de onderhandelingen met Serrati natuurlijk voortgezet. En zoo kreeg de socialistische partij een officiële uitnodiging tot het derde wereldcongres — ofschoon deze partij zich door de juist gesloten wapenstilstand met de fascist, d.w.z. Italiaansche burgerwachten, voor immer gecompromiteerd had in de oogen van het revolutionaire proletariaat van de geheele wereld. In Moscou was men dus bereid deze openlijke verraders der proletarische revolutie genade en vergeving te schenken, op hetzelfde oogenblik, waarop voor de links-communisten reeds het doodvonnis werd opgesteld. Slechts één voorwaarde werd de Serratimensen opgelegd: zij moesten mijnheer Turrati en diens vrienden, dat wil dus zeggen de openlijke reformisten, uit de partij gooien. Het reformisme als beginsel hoefde niet „uitgesloten" te worden. Naar de theorie van Moscou heeft men n.l. met het reformisme algedaan, als de reformistische leiders verjaagd zijn. Waaraan men zien kan, welke waarde men de massa der leden toekent!

Op de Italiaansche partijdag, die de 10en October te Milaan bijeenkwam, werd wederom om de Serrati-menschen alleen deze ééne voorwaarde gesteld. Men is dus te Moscou in de loop der tijden welzeer bescheiden geworden. Want in Halle verlangde men van de U. S. P. dat zij de gezamenlijke 21 punten zou aanneemen. Op de Franschen partijdag in Tours was men reeds schappelijker. Anders kon men geen zaken doen met Cachin en Frossard. Bij de stichting der Tsescho Slowaaksche massapartij moest men op de 21 stellingen weer meerdere restrictie maken. En nu in Milaan was nog slechts één punt overgebleven: vernietiging der reformistische parlementarisme. Maar hoe de politiek van het niet reformistische doch „marxistische" partijbestuur in de praktijk uitzielt, is door de Italiaansche berichten van de „Vorwärts" schitterend geschilderd: Sinds Livorno heeft het maximalistische partijbestuur, inplaats van de Sovjets voor te bereiden en de massa's te bewapenen, aan de werkelijkheid allerlei concessies moeten doen. Het heeft van de fractie in het parlement geëischt, *invited uit te oefenen op de oplossing eener ministeriele crisis*, het heeft de mogelijkheid gebillijkt, dat zij zich van stemmen zou onthouden, om de val van het kabinet Bonomi te verhoeden (dit onthouden van stemming was op het beslissende moment echter niet noodig) en het heeft het vredesverdrag met de Fascisten gesloten. Dit zijn ongetwijfeld acties die liggen op de weg van medewerking met burgerlijke elementen. Toch heeft geen der sprekers van de maximalisten ze op de partijdag afgekeurd. Zouwe! Baraton als Serrati hebben ze uitdrukkelijk goedgekeurd. Zij hebben het openlijk gezegd: de werkelijkheid, die dwang der omstandigheden noodzaken ons onherroepelijk concessies te doen; wij mogen de noodzakelijkheid niet schriftelijk vastleggen. Als wij de onvernimmelijke concessies uitdrukkelijk vooruit autoriseeren, begunstigen wij desituaties, die zulke dwaagtoestanden voortbrengen. En dan voegt de genoemde berichtgever nog de volgende karakteristiek der Serrati-menschen er aan toe, die men zonder meer kan toepassen op de geheele politiek der Ilde Internationale: Zij willen doen, wat zij niet vermijden kunnen, maar willen het zich zelf niet openlijk bekennen.

Zij zeggen niet meer zooals de werkelijke onver-

- I. De binnenlandsche taktiek der Sovjets was de eenig mogelijke.
- II. Zij leidt evenwel terug naar het kapitalisme. Alleen de West-Europeesche revolutie kan haar redden.
- III. De West-Europeesche revolutie zelf evenwel is door de taktiek der Russen in de door hen beheerschte Internationale bedorven.

In aansluiting van de bovenstaande beschouwingen in punt II, besluit de K. A. P. financieel steun aan Sovjet-Rusland alleen te geven met de nadrukkelijke bepaling, dat het geld alleen voor de Russische Arbeiders en voor het Rode Leger zal worden gebruikt. Het geld dat zonder deze bepaling gegeven wordt, wordt ook voor de contra-revolutie gebruikt. Dat zij daarin toestemmen is van werkelijke revolutionairen van West-Europa niet te verwachten.

RUSLAND.

De Staatsbank.

MOSCOU, 15 Oct. (Rosta Weenen). Het Al-Russisch Univ. Comité publiceert een decreet betreffende taak en organisatie der Russische Staatsbank. Betreffende winstverdeling werd 't volgende besloten: Van de nettowinst komt 50% in het reservfonds der bank, 20% voor de beamten en 30% voor de schatkist.

Het stakingsvraagstuk in Sowjet Rusland.

MOSCOU, 16 Oct. (Rosta Weenen). In verband met de ontwikkeling van het particulier kapitaal kan nu een toestand ontstaan, dat in een particulier bedrijf een staking uitbreekt. De „Trud", het orgaan van het Al-Russisch Vakverbond, schrijft daaromtrent het volgende:

Stakingen in particuliere bedrijven zullen niet te vermijden zijn. Daarom is het een uiterst gevoelige taak der vakverenigingen stakingskassen te vormen, om een materiële basis te scheppen, waardoor een staking met succes gevoerd kan worden. Door de geringe middelen van den staat, kunnen wij er niet op rekenen, dat wij zulk een fonds aanleggen, zonder wat van het lof af te trekken. De vakverenigingen moeten zich met dit vraagstuk bezig houden opdat zij alle aanvallen van het particuliere kapitaal op de arbeiders, kunnen afslaan.

Volkscommissariaat van Arbeid.

MOSCOU, 18 Oct. (Rosta Weenen). De nieuwe economische politiek stelde het Volkscommissariaat van Arbeid voor de taak, het staatsbedrijf van arbeiders te voorzien en deze over de afzonderlijke ondernemingen doelmatig te verdeelen. Het voornaamste der economische organisatie is de kwalitatieve verbetering van het arbeidsapparaat door 't opnemen der beste arbeidskrachten. Tegelijk worden daardoor de levensvoorwaarden der arbeiders en beamten verbeterd en de productiviteit verhoogd. Daar in de naaste tijd een vergang van arbeidskrachten in de particuliere industrie te wachten is, werkt het Volkscomm. voor Arbeid maatregelen uit, om de versplintering der arbeidersmassa's te verhinderen. Daarom zullen nu de verplaatsingen van arbeidskracht niet meer door dwang voltrokken worden. Werkloosheid is in de naaste toekomst, vooral onder het industrie proletariaat niet te verwachten, terwijl massale arbeidsverschuivingen noodig zijn, ter bestrijding der werkloosheid in 't hongergebied die daar door de bijzondere verhoudingen is ontstaan. Het Volkscomm. voor Arbeid heeft de gewichtige taak, de werklozen in de hongergebieden rationeel te organiseren, om het voor de Republiek gewichtigste werk, in de eerste plaats de brandstofvoorziening, ter hand te kunnen nemen.

De nieuwe econ. toestand verleent het Volkscomm. buitengewoon gewicht. Daarom schijnt het onvoor-deelig, zijn functie's aan de vakverenigingen over te laten. Een grootsche centraliseerde regeling van den arbeidsmarkt door den staat, de noodzaak van 't scheppen van vaste arbeidslegers in de staatsbedrijven, doelbewuste aantrekking der boerenmassa's tot regelmatige arbeidsprestaties voor den staat, maakt het scheppen van een machtige staatsreguleerder van den arbeid noodzakelijk. Het Volkscomm. van Arbeid houdt een innig contact met de vakverenigingen voor noodzakelijk. Daarom moeten zij aan het werk der afdelingen van het commissariaat deelnemen. Daar de gedeeltelijk opnieuwe ontstane arbeidsmarkt confloten tusschen arbeiders en ondernemers mogelijk maakt, is het vormen van een bemiddelingsapparaat, dat uit vertegenwoordigers van het Volkscommissariaat en de Vakverenigingen bestaat, absoluut noodzakelijk.

met de patroons. En dikwijls stemden ze, zonder eenige strijd, in de verslechtering toe. De vakverenigingen hebben dan ook getoond, dat ze contra-revolutionaire organen zijn, die onwillig en onmachtig zijn, om de strijd tegen het sterke patronaat op te nemen. Geen wonder dan ook, dat vele strijdvaardige arbeiders de vakvereniging den rug toekeerden. Zoo is 't verklaarbaar, dat de z.g. socialistische vakbeweging met een vierde gedeelte terugliep.

Kameraden! Tegen de heele kapitalistische wereld, de Staat, de trust, de pers, stelt gij uw contra-revolutionaire vakbeweging. Tegen 't harnas van 't kapitaal — het bordpapier zwaard,

Hoe moet ge uw strijd voeren? Hoe kunnen de arbeiders hun maatschappij, heb communisme, veroveren? Met uw vakverenigingen niet! Met uw politieke partijen niet!

Andere strijdorganisaties moet ge vormen. Neem een voorbeeld aan onze Duitse kameraden. Die zijn daar druk bezig hun oude vakverenigingen af te breken. En daarvoor in de plaats organiseren ze zich in en volgens de bedrijven. Ze richten revolutionaire bedrijfsorganisaties op.

In uw bedrijfsorganisatie moet iedereen, die in dat bedrijf werkt. Of 't een bankwerker, timmerman, schilder of kantoorbediende is, dat geeft niets. Allemaal moeten ze er in.

Dat is een stalen organisatie. Daarmee beheerscht je een fabriek. Man voor man is hier strijder. De konkelaars kunnen hun jas wel aantrekken! En alle metaalfabrieken bijv. vormen zoo met mekaar de *industriebond van de metaal-industrie*. Zoo moeten alle bedrijven doen.

Kameraden! De bedrijfsorganisatie, dat is het wapen, om het kapitaal tegemoet te treden. Zoolang ge dat nog niet hebt gezien, zult ge nederlaag op nederlaag lijden, zult ge overwonnen worden.

Dat zijn de lessen, die de revolutionaire jaren, die achter ons liggen, ons leeren. Overdenk deze dingen!

Maar er is nog meer, makkers! Uw taktiek en uw strijdmiddelen deugen niet. Een derde belangrijk ding mogen we niet vergeten. En dat is, dat bij uw strijd het doel zelf ook niet deugt. 't Is ons allen toch zeker wel zoo langzamerhand duidelijk geworden, dat 't voor ons, de arbeidersklasse, onder het kapitalisme niet beter, maar wel voortdurend slechter wordt. 't Is zelfs zoover met ons gekomen, dat we niet moeten staken, om ons loon op te voeren, maar we moeten hongeren, om niet nog minder te krijgen!

Hongerloozen en werkloosheid bedreigen ons. Daarom moeten we het kapitalisme zelf vernietigen. Gij staart u blind op die loonstrijd. Gij stelt uw doel veel te laag. Wat gij te doen hebt, is als deel van de geheele arbeidersklasse, de strijd om de heele macht in te zetten. DE FABRIEKEN AAN DE WERKERS. ER UIT MET DE DIVIDENDENJAGERS. Maar zonder bedrijfsorganisaties gaat het niet. Denk over onze klasse-toestand na en ge zult zien, dat wij gelijk hebben.

Uwe nieuwe organisatie moet als doel hebben de VERNIETIGING VAN 'T KAPITALISME, de VEROVERING VAN DE DICTATUUR, de OPBOUW VAN 'T KOMMUNISME. De loonstrijd wordt daardoor op de achtergrond gedrukt. Uwe loonstrijd baat u immers niets? 't Geheele kapitalisme verpest toch ons leven?

Kameraden! Om 't kapitalisme te kunnen vernietigen, om onze stakingen met succes te kunnen voeren, moeten we als één eenheid, als klasse eenheid optreden. Onze klasse eenheid vinden we in de fabrieken. Daar ligt onze eenheid voor 't kommunisme.

Gij, metaalbewerkers, zijt geroepen het eerst op te komen voor ons aller belangen. Bespreek dit schrijven met elkaar. Geef het voorbeeld! Doodelijke haat aan 't kapitaal hebben we allen, maar 't bezielt allen nog niet. Slechts weinigen nog zien de moeielijke weg naar de bevrijding. Schudt alle vrees af. Wordt strijder voor 't kommunisme.

Kameraden! 't Kapitalisme kan ons geen levensgeluk geven. Alleen honger, ziekte, werkloosheid en dood. Vóór ons ligt 't kommunisme! Bouwt nu reeds uw bedrijfsorganisaties. Want zonder 't die zult ge de macht nooit veroveren of . . . behouden. En 't is toch zoo eenvoudig, niet waar? Ja, eenvoudiger organisatievorm is niet denkbaar.

Kameraden! Begrijp wat de lijdensgeschiedenis van de arbeidersklasse ons leert. Rust niet voor in alle fabrieken **Bedrijfsorganisaties** zijn opgericht, om in deze door uw klasse-eenheid te vestigen: DE DICTATUUR VAN ONZE KLASSE. VOORWAARTS NAAR 'T KOMMUNISME.

De Kommunistische Arbeiders-Partij in Nederland.

De K. A. P. heeft een ontzaglijk zware maar heerlijke taak te vervullen.

De taak is zwaar hierom: Het proletariaat der wereld (Rusland uitgezonderd) heeft van 1914 tot 1918 getoond, dat het geheel en al, stoffelijk en geestelijk, onderworpen is aan de bourgeoisie.

En na November 1918 hebben de zoogenaamde kommunistische partijen en de derde Internationale, na een korten tijd van werkelijk revolutionairen strijd, zich weer aan het kapitalisme onderworpen, en zijn in reformisme en opportunisme, ondanks revolutionaire woorden, waarmee zij het te verbergen zoeken, weder gelijk geworden aan de tweede Internationale.

En de vakverenigingen, zowel het I. V. V. als de R. V. I., staan op datzelfde standpunt.

Allen te samen: Derde Internationale (Sovjet-Rusland in de eerste plaats), Tweede Internationale, I. V. V. en R. V. I. hebben hun bereidwilligheid uitgesproken het kapitalisme weder op te bouwen en bouwen het weder op.

Daartegenover staat de K. A. P. alleen, tegenover het geheele kapitalisme dus, en tegenover zoo goed als de geheele arbeidersklasse.

En zij heeft nog maar weinig strijdmakkers. In Duitsland, in Engeland en in enkele Oost-Europeesche landen.

En zij heeft haar strijd te voeren in Nederland, waar de arbeidersklasse zoo verdeeld, en de toestand van alle landen nog het minst revolutionair is.

Haar taak is dus waarlijk uiterst zwaar.

Maar zij is tegelijk heerlijk.

Want in de eerste plaats is het haar, of zij op nieuw den strijd voor het communisme aanvangt. Of al het groote werk der revolutie nu pas begint. En evenals in alle jeugd ligt daarin een groote aantrekkingskracht.

Maar ten tweede voelt zij, dat dit slechts een schoone schijn is. Want dat inderdaad zij en haar taak slechts de voortzetting zijn van het beste gedeelte van het werk, dat in de vroegere periode (van 1850 tot 1910) werd gedaan. Van het werk van Marx en Engels, Kautsky, Mehring en Bebel, Rosa Luxemburg en Liebknecht.

En ten slotte voelt zij, dat zij slagen zal, gelijk ook die geslaagd zijn.

Marx en Engels waren de groote theoretici, die in den tijd, toen er nog zoo goed als geen arbeidersbeweging was, de theorie der revolutie van kapitalisme naar communisme schiepen.

Kautsky, Mehring en Bebel waren de groote leiders in den tijd der ontwikkeling, der evolutie, toen de arbeiders zich in sociaal-demokratische organisaties verenigden om de hervormingen te veroveren, die hen uit de diepste ellende verhielen en hen zoo eerst tot den strijd in staat konden stellen.

Rosa Luxemburg en Karl Liebknecht zijn de helden, die zich, toen de hervormingen ophielden en het imperialisme, het bankkapitaal en de reusachtige organisaties der kapitalisten tegen de arbeiders opkwamen, het proletariaat opriepen tot den nieuwen strijd: de massa-actie.

Arbeiders-Oppositie in Sowjet-Rusland.

door

A. KOLLONTAI.

Alex. Kollontai staat sedert jaren aan de spits der Russische en intern. arbeidersbeweging, en is lid van het Centraal-Comité der Russische C.P. In verband met de discussie over 't vraagstuk der Russische vakbeweging bood zij dit comité voor het 10de congres (begin Maart '21) een brochure ter uitgave aan getiteld: „Arbeidersorganisatie in Sowjet-Rusland.“ Het Centraal-Comité weigerde dit echter. De brochure werd zoodoende illegaal gedrukt, doch werd later door 't congres goedgekeurd. Niettemin werd de verdere verspreiding, buiten de kring van afgevaardigden der partij verboden. In een paar opeenvolgende nummers van ons blad zullen wij een en ander uit die brochure publiceren.

In de „Arbeiders-oppositie“ vinden we ongetwijfeld de kern der toekomstige Russische K. A. P.

En hiermee geven we het woord aan A. Kollontai

Wat beteekent „Arbeiders-Oppositie?“ Is zij voor de belangen van onze partij en voor die van de wereld-revolutie noodzakelijk? Of is zij juist schadelijk, vernietigt zij de partij? Is zij in „politiek opzicht gevaarlijk“, zooals Trozki onlangs in de discussie over het vakvereenigingsvraagstuk gezegd heeft?

Om deze vraagstukken, die velen van onze p. g. bezighouden, en ongerust maken op te lossen, moet allereerst vastgesteld worden:

Uit wie de Arbeidersoppositie bestaat en hoe ze ontstaat is.

En waarin de grond ligt voor de verschillen tusschen de leidende p. g. van onze partijcentra en de arb. oppositie.

Zij waren het ook, die zich in het eind van 1918 en het begin van 1919 in de revolutie aan het hoofd stelden der onbewuste massa's, en trachten het kapitalisme door een stormloop, een revolutionaire massa-actie, te vernietigen.

Hoe sluit zich de K. A. P. nu bij hen aan? Doordat zij van hen leert.

Wanneer men ons vraagt, waarvoor Rosa Luxemburg en Liebknecht gestorven zijn, dan is het antwoord: Hun dood leert ons, dat in West-Europa en Noord-Amerika de revolutie niet te maken is door het meeslepen van onbewuste massa's, wat in Rusland mogelijk was. Hun dood leert ons, dat de revolutie in deze werelddelen het werk moet zijn van het bewuste, en in voor de revolutie geschikte organisaties vereenigde proletariaat. Dat dus de zelfbestuursontwikkeling en de stichting van zulke organisaties ons eerste doel moet zijn. *)

Dat wij daarvoor alles moeten opofferen.

Dat wij dus alles van onderop opnieuw moeten beginnen! Wij moeten de arbeiders tot waarlijk communisten maken, en wij moeten andere, nieuwe, betere organisaties hebben. Dat is de les die wij van onze groote voorgangers, van den strijd in Duitsland in 1919 en 1920, leeren. Door dat in te zien sluit de K. A. P. zich onmiddellijk bij Karl Liebknecht en Rosa Luxemburg aan, en vormt den nieuwen schakel in den keten die van Marx en Engels naar de revolutie leidt.

De derde Internationale heeft door de nederlaag van het Deutsche proletariaat niets geleerd. Zij wil dezelfde vakorganisaties en dezelfde partijen als vroeger. Zij wil alleen andere leiders.

Maar geloof me, dat men, als men Wijnkoop stelt in plaats van Troelstra, winnen zal?

*) Wie, zooals de schrijver dezer regelen, in November en December 1918 in Berlijn was en daar Liebknecht en Rosa Luxemburg hoorde, en met hen sprak, weet, dat zij zelfs reeds voelden, dat alleen met bewuste, waarlijk communistische massa's het kapitaal kan worden overwonnen. Vele malen heb ik hen dat hooren zeggen. Maar de onbewuste massa's sleepten hen mee, en zij stierven voordat zij de bewuste organisaties hadden kunnen scheppen.

Een contra-revolutionair Congres.

I.

De partij in dit landje, die zich „Communistische“ noemt, belegt zoo ieder jaar bijeenkomsten, waar partijleiding en afgevaardigden der afdelingen besprekingen voeren. Deze bijeenkomsten pleegt men in de wandeling „congressen te noemen. En de congressen van de laatste jaren kenmerkten zich nu door de toenemende macht van de partij-chefs en de steeds afnemende zelfstandigheid van de afgevaardigden.

Op het laatste „congres“ dat half November in Groningen bijeenkwam, heeft zich dat duidelijker dan ooit geopenbaard. Het is dus begrijpelijk, dat het orgaan van de partijleiding „De Tribune“ praat van

„EEN GOED CONGRES“.

Een goed congres! Inderdaad! Voor de partij-chefs bedoel ik. Eindelijk is het hun volkomen gelukt, van

Het is heel karakteristiek — en daarop moet de partij in 't bijzonder opmerkzaam worden gemaakt — dat de arb. oppositie uit het meest vooruitstrevende deel van het georganiseerde proletariaat, uit Communisten bestaat. De oppositie bestaat bijna uitsluitend uit leden van vakverenigingen, wat moge blijken uit de onderteekeningen van de stellingen der oppositie inzake de taak der Industrieverbonden.

Wat zijn vakvereenigingsleden?

Het zijn arbeiders, het is dat deel der voorhoede van 't Russische proletariaat, dat alle lasten van de revolutionaire strijd op de schouders heeft getorst, dat niet verstooid is over de meest verschillende sowjet-instellingen. Zij hebben de verbinding met de arbeidersmassa's niet verloren. Integendeel zijn ze vast met ze verbonden gebleven Vakvereenigingslid zijn, een sterke, levendige verbinding met zijn vakvereeniging, dat beteekent met de arbeiders uit zijn bedrijf, onderhouden, is in deze stormachtige jaren, tenen het centrum van 't maatschappelijk politieke leven buiten de vakvereenigingen lag, niet zoo gemakkelijk en niet zoo eenvoudig. De hooge golven der revolutie namen de beste, sterkste, ijverigste elementen van het industrie-proletariaat weg, slingerden de een naar 't front, den ander in Sowjet-instellingen, de derde achter schrijfbureaus met stapels paperassen, berekeningen en voorstellen.

De vakvereenigingen werden ontvolkt. Alleen arbeiders met buitengewoon klassebewustzijn, alleen 't beste van de voorwaartsschrijvende revolutionaire klasse, alleen zij die te sterk waren om door „de macht“ bedorven te worden, kleine cellen, die niet deelnamen aan de wedloop om de Sowjet-icopbaan en de Sowjet-burokratie, alleen zij zijn innerlijk met de massa's met de arbeiders,

deze partij te maken een partij van onzijdige mame-tukken, die van iedere politieke zelfstandigheid beroofd of gespeend, nog slechts armzalige werktuigjes zijn in handen van eenige politieke opportunisten. Het is hun gelukt, na jarenlange onderdrukking van alle sturende revolutionaire elementen, die het waagden, tegen het opportunisme van de partijleiding op te treden.

Voor het handhaven der eigen positie is voor deze heeren „geen middel te dol“. Onderdrukking in de partij, uitwerping uit de partij, tot de laatste beschuldigen.

Partij-chef Wijnkoop slaat zich met groot misbaar op de borst en beweert, dom-brutaal als deze man nu eenmaal is, dat de oppositie grootendeels bestond uit

„spionnen van de bloedige reactie“.

En zelfs de dapperste der afgevaardigden zwijgt, buigt het hoofd voor de machtige.

„Een goed congres“ ook voor ons in zekeren zin. Het zal ons nu gemakkelijker vallen aan te toonen, hoezeer in de partijen van de 3e Internationale het opportunisme van de leidersklieken doorgevreten heeft.

Tot de belangrijkste kwesties behoorde ongetwijfeld de bespreking van de houding van het P. B. inzake oppositie Enschede enz. Bij deze behandeling kwam zeer sterk uit, dat dit congres zelfs de meest verregaande brutaliteit en grofheid van de partijleiding, aanvaardde en goedkeurde.

De afgevaardigden slikten zonder eenig ernstig verzet de onbeschaamdheden, die van de oppositie gezegd werden. Moties, die nog eenigszins opkwamen tegen de houding van de heer Wijnkoop en zijn staf, werden door de afgevaardigden schuchter ingetrokken. Zonder eenig ernstig onderzoek berustte het „congres“ in de brutaalste onderdrukking van de proletarische kritiek, die in de Nederlandsche arbeidersbeweging tot dusver heeft plaats gevonden. De bewering van de heer Wijnkoop dat de oppositie uit „spionnen“ en „agents-provocateurs“ benevens hun genooten bestond, was voor dit fraaie stel voldoende, om de houding van het partij-bestuur goed te keuren. Men vraagt zich af, waarover men meer verwonderd moet zijn: over de ongehoorde brutaliteit van de partij-chefs, of over de verregaande slaafschheid van de afgevaardigden. Volgens de partijleiding zouden de leden van de afdeling, Zwolle en Enschede, voor zoover deze niet met de leiding meegingen natuurlijk, allen „spionnen“ zijn. En het „congres“ slikt deze bewering. Het is toch wel komisch hoeveel spionnen er in de partij van de heer Wijnkoop zijn. Vooral in de kleine afdelingen, als Zwolle.

Opmerkelijk is het, dat niemand, ook bv. Mevrouw Roland Holst niet, tegen deze laffe gemeenheden die een Wp. zich tegenover arbeiders veroorlooft, in verzet kwam. Mevr. Roland Holst liep integendeel nog een beetje mede aan deze poging, om op een goedkoop wijze van de zaak af te komen. Zij zeide van de oppositie in Enschede, dat dit geen menschen, die de K.A.P. beginselen aanhangen, doch alleen maar baloorigen, malcontenten en dwarsdrijvers zijn. Als dit het groene hout in de partij is, wat moet het andere dan wel zijn!

De heele kwestie betreft hier de vraag, of de leiding dan wel de partij de eigenlijke macht in handen heeft. En wij kunnen nu vaststellen, dat het „congres“ aan

met dezelfde onderste lagen verbonden, waaruit ze zelf voortgekomen zijn, en waarmee ze het organisatorisch verband, ondanks alle „hooge“ Sowjet-posten, niet verloren hebben.

Op het oogenblik, dat de toestand aan 't oorlogsfront rustiger is geworden, en het zwaartpunt van 't leven meer naar de economische opbouw verplaatst is, hebben zich deze typische, onomkoopbare, die begeesterde en standvastige vertegenwoordigers der proletarische klasse gehaast, hun militairpakje uit te trekken, hun map vol burokratische papieren ter zijde te leggen, om de stille roep van hun klassegenooten, de fabrieksarbeiders, van de miljoenen Russische proletariers, die zelfs in de Sowjet-arbeidersrepubliek een schandelijk, ellendig tuethuisleven leiden, te beantwoorden. Met hun klasseinstinkt hebben deze p. g. die aan de spits der arbeidersoppositie staan, begrepen dat er in den staat „something rotten“ was.

Deze pioniers hebben begrepen, dat wij weliswaar in deze drie Revolutiejaren, het Sowjet apparaat, het princip der Arbeiders- en Boerenrepubliek, stevig bevestigd hebben. Zij hebben echter ook begrepen, dat de arbeidersklasse, als klasse één enkele onverbreekelijke sociale eenheid met gemeenschappelijke klasse-eischen klasse-einden en klassebelangen en dus met een gemeenschappelijke klassenpolitiek, in de Sowjet-Republiek een steeds geringer rol speelt, steeds minder in staat is, de maatregelen van zijn eigen regeering te beïnvloeden, steeds minder de politiek en de arbeid leidt, en dat die arbeidersklasse steeds minder de gedachten van de centrale organen van de proletarische staat beheerscht. Wie had bij de aanvang der revolutie gesproken over de „lagere en hogere lagen“?

MEDEDEELINGEN.

Secr. afd. Amsterdam K. A. P. N. is gevestigd bij P. A. Seerève, Oosterpark 58. Alle stukken voor de afd. dus aan dit adres.

Aan de Afdelingen.

Wie van vorenstaand Manifest een aantal ter verspreiding wenscht, bestelle ze bij de administratie, ze kosten f 5.50 per duizendfranco.

OPROEP.

De p.g. die zich voor spreekbeurten beschikbaar stellen, melden dit aan de redactie. Geef er bij op welke onderwerpen je bij voorkeur behandelt.

Van de Administratie.

We verzoeken de afd. terstond de gelden van de colportage No. 1 op te zenden.

Laat de abonne's f 1.50 opzenden voor 't te half. Na 7 December wordt anders een postkwitantie aangeboden van f 1.50 plus 15 ct. inningskosten. Leg 't geld klaar.

de partij-chefs het recht heeft gegeven, om ieder verzet in de partij de kop in te drukken.

De heeren zullen dan wel weer nieuwe „spionnen“ en „agents provocateurs“ uitvinden, ter meerdere eere van Wijnkoop, v. Ravesteijn en Cie.

Als we na het bovenstaande dan nog in het verslag lezen, hoe de heer Ceton verklaarde, dat in de Nederlandsche C. P. „een grotere mate van vrijheid van critiek heerscht dan in eenige andere buitenlandsche communistische partij“, dan moet het toch wel duidelijk zijn, dat in „de communistische partijen“ van de 3e Intern. nog slechts de leidersklieken bepalen, wat er gebeuren zal. Deze partijen zijn geen partijen van de massa, maar partijen over de massa.

Politiek kenmerkte zich dit „congres“ door een toenemende ontwikkeling naar rechts van de partijleiding, dus van de partij. In het bijzonder kwam dit tot uiting in de rede, waarmede Wijnkoop het congres opende. Over de imperialistische conferentie van Washington sprekende, zeide hij, volgens zijn blad „de Tribune“, o.a. het volgende:

„Sprekter weet evenwel ook, dat de waarheid anders is, dan de menschen zeggen, die verkeerdelijk zeggen, „dat de tegenstellingen in de kapitalistische maatschappij eenvoudiger worden.“

„Een verder heeft het dan, dat „degenen, die spreken van één tegenstelling tusschen het kapitalisme en het „proletariaat“ niets doen dan „afgezaagde frasen bezigen.“ Waaraan Dr. van Ravesteijn toevoegde: „zinnelooze frasen.“ Voor ieder, die het politieke jargon dezer heeren verstaat, is duidelijk, wat hier bedoeld wordt. Nu het naar de verkiezingen gaat, wordt het voor hen noodzakelijk, er voor te zorgen, dat de positie van de partij, d.w.z. van de partijchefs, sterker wordt, in ieder geval niet vermindert; iets, wat gezien de afnemende betekenis van de „Communistische“ partij verre van denkbeeldig is. Daarvoor is het noodig,

De massa's, de arbeidersmassa's en de leidende partijbesturen waren één. De hoop, die in de onderste lagen het leven en de strijd baarde, vond haar zuiverste weerklink, haar klare en wetenschappelijke formulering in de leidende partijbesturen. Een tegenstelling tusschen bovenste en onderste lagen was ondenkbaar. Heden bestaat deze tegenstelling. Met geen enkele propaganda, met geen enkele terroristische methode kan uit 't bewustzijn der breede massa's het ontstaan van een karakteristieke nieuwe „sociale laag“ van de Sowjet-Partijinstituten verbanen worden.

De vakvereenigingsleden, de standvastige cellen der Arbeiders-Oppositie, hebben dit begrepen, of beter gezegd: ze hebben dit met hun gezond klasseinstinct gegvoeld. Het eerste, dat ze deden, was de verbinding met de onderste lagen tot stand brengen, het toetreden tot de vereenigingen. De vakvereenigingen zijn de organen, die gedurende deze drie jaren 't minste geleden hebben van de ontbindende invloed van tegengestelde, niet rische belangen*), invloeden, die onze Sowjet-Instituten verkrachten, die onze politiek uit de klare klassenstrijd in 't moeras der „aanpassing“ trokken.

De arbeidersoppositie bestaat dus vóór alles uit proletariers, die nog ten nauwste met fabriek of mijnbouw verbonden zijn. Ze zijn vleesch uit 't vleesch der arbeidende klasse. De arbeidersoppositie kenmerkt zich, doordat ze geen groote op den voorgrond tredende leiders heeft, tenminste wat men gewoon is onder leiders te verstaan. Zij is, zooals iedere gezonde, absoluut noodzakelijke, in 't leven der klasse gegrondveste be-

(*) De boeren en de zich aan 't Sowjet-systeem aanpassen- de bourgeoisie.

dat aan „de groote massa der bevolking“, zooals het in het aangenomen „strijdprogram“ heet, duidelijk wordt gemaakt, dat de C.P. niet geloof aan de onverzoonlijke tegenstelling tusschen bourgeoisie en proletariaat.

„De groote massa“ daarvoor verstaan de heeren ook de „kleine boeren“ en de „arme kleine burgerij.“ Deze onverzoonlijke tegenstelling is voor hen, goede reformisten als zij zijn, een „zinnelooze frase“. De kiezersmassa's moeten weten, dat de C. P. erkent,

Ieder klassebewust arbeider leest: „DE KOMM. ARBEIDER“.

dat tusschen de verschillende deelen van de bourgeoisie essentiele tegenstellingen bestaan, die door de parlementariërs uitgebuit kunnen worden ten gunste van genoemde „groote massa der bevolking“ t.w. „arbeiders, arme, kleine burgers en arme boeren.“ Uit deze bevolkingsgroepen moeten de kiezers komen, die de leiders van de C. P. weer in het parlement brengen.

Het groote beginsel van de revolutionaire marxisten, het beginsel van de onverzoonlijke strijd tusschen het proletariaat en de kapitalistische klasse, waarin het proletariaat alleen op zich zelf kan rekenen, is door de heeren u ook officieel opgegeven. Deze revisionistische theorie en praktijk vindt voor een deel zijn oorsprong in de aanpassing van de communistische partijen van de 3e Internationale aan het kapitalisme. Voor een ander, niet minder belangrijk deel, is deze taktiek berekend om succes bij de verkiezingen.

De leiders van de C. P. zijn thans bij hun concurrent Troelstra aangeland. Duidelijker blijkt dit nog uit hetgeen de heer Wijnkoop verder opmerkte.

„Als men historisch materialistisch de feiten ontleedt, „dan ziet men de tegenstellingen in de kapitalistische „maatschappij, niet als tegenstelling tusschen proletariaat en bourgeoisie alleen, maar als de uitleving „zelf der kapitalistische maatschappij, dan ziet men de tegenstellingen in het kapitalisme groeiende, groeiende „wat kracht betreft met een snelheid, die de besten van „ons nauwelijks kunnen bijhouden.“

Duidelijker revisionistische bekentenis is nauwelijks denkbaar. De opvatting van de Sociaal-democratie, dat het kapitalisme wel aan zijn eigen ontwikkeling zal te gronde gaan en dat de arbeidersbeweging de tegenstellingen tusschen de kapitalisten onderling kan gebruiken voor hare doeleinden, herleeft thans weer in de officieele communistische partijen. Deze typisch kleinburgerlijke beweringen toonen duidelijk aan, dat het opportunisme die partijen praktisch en principieel naar de contra-revolutie gevoerd heeft.

Het proletariaat kan in de groot-kapitalistische landen van Europa en Amerika alleen vertrouwen op zich zelf, op eigen klassenstrijd en historische taak. De partijbonzen van de C.P. hebben het geloof aan deze zelfstandige positie van het proletariaat opgegeven. Zoo zij dit ooit bezeten hebben. Zij hebben geen geloof in de revolutie. Zij loopen over naar de bourgeoisie. Om 't even welke slagwoorden zij overigens moge gebruiken om deze waarheid te bedekken.

Het „congres“ onderstreepte deze rede van zijn

weging, te midden der breede, onderste lagen der arbeiders ontstaan. Zij breidde zich spontaan over geheel Sowjet-Rusland uit, zelfs tot gebieden, waar het ontstaan der oppositie niet bekend was.

„Wij hadden er geen notie van, dat er in Moscou tegenstellingen zijn over de taak der vakvereenigingen en dat daarover discussie's werden gevoerd, zei een afgevaardigde uit Siberië op 't congres der mijnwerkers. „Maar wij houden ons met dezelfde vraagstukken bezig als gij“.

Achter de arbeidersoppositie staan proletarische massa's. De arbeidersoppositie is dat deel van ons industrie-proletariaat, dat alle klasse-eischen in zich belichaamt, dat klassebewust en klassestandvastig is. Het is dat deel, dat gelooft, dat men de groote schepping der kracht van 't proletariaat bij de opbouw der communistische samenleving niet met het etiket van een formeelen dictatuur der arbeidersklasse verwisselen kan.

Hoe hooger wij de trappen der Sowjet- en Partij-„posten“ opstijgen, des te minder aanhangers der oppositie vinden wij. Hoe lager we in de massa afdalen, hoe meer weerklink de arbeidersoppositie vindt. Dat is kenteekend. Daar moeten de leidende instellingen der partij nota van nemen. Als de massa's zich van de „spitsen“ verwijderen, als een afgrond, een spleet tusschen de leidende partijbesturen ontstaat, beteekent dat, dat er in de hogere besturen iets rots is.

In 't bijzonder, als die massa's niet zwijgen, maar denken, naar voren komen, zich verdedigen, hun leuze handhaven. De hogere instantie's kunnen de massa's alleen dan van de rechte, historische weg naar de

partij-chef met applaus. Niemand van de afgevaardigden verzette zich tegen de contra-revolutionaire verklaring van den voorzitter. De C. P. heeft zich in Groningen nadrukkelijk principieel uitgesproken voor het revisionisme, voor de samenwerking met de bourgeoisie.

Dit „congres“ het eerste na de uitwerping van de revolutionaire minderheid, heeft zich duidelijker dan ooit te voren onderworpen aan het revisionisme van de partijleiding.

De uitwerping van de strijdende linkerkant heeft met een schok de partij naar rechts, naar de contra-revolutie doen overslaan.

De Bedrijfsorganisatie-idee.

Vanaf ons eerste verschijnen zal geen arbeider ons meer verward hebben met de oude en verouderde groepen in de Nederlandsche arbeidersbeweging. Het is wel duidelijk wat wij willen. De titel van ons blad zegt openhartig genoeg — te openhartig voor vele burgerlijke en ontaarde proletariërs! — dat wij willen het communisme, d.i. de productiewijze welke alleen in staat is de zaken van het bankroete kapitalisme over te nemen, die een einde zal maken aan het privaat-eigendom en den grond en de productiemiddelen in handen zal geven aan de arbeidende gemeenschap.

De K. A. P. in Nederland meent dat de wereld-toestand revolutionair is en het in Holland zal moeten worden — doordat de ellende die het kapitalisme-innood over de arbeidersklasse gaat brengen steeds vreeslijker en het proletariaat daartegenin steeds opstandiger wordt. Welnu in dit tijdperk van revolutie, van geweldigen strijd — die nadert — om een nieuwe maatschappij wordt 't woord van Marx van toepassing: de volledige bevrijding der arbeidersklasse kan slechts het werk der arbeiders zelf zijn.

Wij laten geen oogenblik na, onze medearbeiders er op te wijzen, hoe zij moeten doen of hoe zij, zooals in Nederland, zich moeten voorbereiden. Wij waarschuwen hen voor het parlementarisme; we strijden voor klassedictatuur en tegen partij- of leidersdictatuur. En vooral: wij bestrijden de vakvereenigingen als contrarevolutionair en zullen voortdurend de bedrijfsorganisaties propageeren als den aangewezen vorm van arbeiders organisatie in en na de revolutie.

Wij willen nu er even op wijzen, dat niet alleen door de nog kleine K. A. P. N. de bedrijfsorganisatie wordt voorgestaan.

Voorerst bestaat er reeds eenigen tijd in Zuid-Limburg een flinke groep mijnwerkers, die zich tot stormtroep voor de bedrijfsorganisatie gemaakt hebben. Onlangs ontvingen we nog van hen een manifeste, dat ze in 20,000 exemplaren bij de mijnen verspreid hebben. Daarin toonden zij aan hoe gemeen de vakbonzen de mijnwerkers aan de Directies overleveren en hoe alleen de bedrijfsorganisatie het arbeiderswopen kan zijn in den komende strijd om de macht. Het blaadje eindigt aldus:

„Kameraden! Richt op iedere mijn een bedrijfscomité (raad) op, van vijf of zeven, eerlijke, moedige „en strijdbare kameraden, schaar u om deze kameraden, vormt een vast blok van trouw en eensgezindheid, „en vormt tezamen met andere mijnen „de Bedrijfs-organisatie van Mijnwerkers.“

Kameraden! Bereidt u voor op een tijdsperk van

overwinning van het communisme afvoeren, als de massa zwijgt, zich onderwerpt, als zij passief en vol vertrouwen de leiders volgt.

Dit geschiedde in 1914 bij 't begin van de wereld-oorlog, toen de arbeiders hun leiders geloofden en besloten:

„Zij“ weten beter de historische weg. Onze instinctieve afkeer tegen de oorlog bedriegt ons, wij moeten zwijgen, wij moeten die afkeer in ons onderdrukken, en naar de ouderen luisteren.

Maar als de massa in opwindig geraakt, als zij denkt, als zij standvastig tegen haar geliefde leiders stemt, waarbij ze dikwijls zelfs persoonlijke sympathie voor hen onderduikt, dan wordt de zaak ernstig. Dan is het de taak der partij deze tegenstellingen niet stilzwijgend voorbij te gaan, niet de oppositie als onbetekend, van niet gegrondveste groepjes aan te duiden, maar met alle ernst de diepte der vraag te doordenken, waar en waarin die tegenstellingen wortelen.

De partij moet dan onderzoeken, wat de arbeiders-klasse, de Schepper en Drager van 't Communisme, wil.

Zoo is de Arbeiders-Oppositie het meest voortgeschreden deel van het proletariaat, het deel, dat de levendige verbinding met de georganiseerde arbeiders in de vakvereenigingen niet verbroken heeft, dat niet over alle Sowjet-instituten verstrooid is.

De Kommunistische Arbeider

Orgaan van de Kommunistische Arbeiders Partij in Nederland.

DIT BLAD VERSCHIJNT OM DE
14 DAGEN.

REDACTIE:
Transvaalkade 105bis Amsterdam
ADMINISTRATIE:
Transvaalkade 106bis Amsterdam

Abonnementsprijs f1.50
per halfjaar.
Losse Nummers . . 5 Cent

Bedrijfsorganisatie in Enschede.

Kameraden van Enschede!

De vakorganisaties zijn stervende. De besten onder u hebben dat gevoeld, geroken durven wij zeggen. En ze hebben de onnutte kadavers den rug toegekeerd zooals revolutionaire proletariërs betaamt. Want dat is het kenmerk van de revolutie en zeker van de sociale revolutie van het proletariaat, dat ze steeds verder gaat, zonder omzien naar wat haar ontvalt, naar wat afgeleefd is en sterft. Niet dromen van eenheid die geen eenheid en van organisatie die geen organisatie is. Maar de ogen open, gericht op de toekomst, op den grooten, laatste strijd waartoe het proletariaat weldra zal moeten komen, wil het niet ondergaan, niet het ten doode gedoemde kapitalisme. En het wil en het kan niet ondergaan, omdat de ontwikkeling steeds voortgaat.

Maar juist die laatste, geweldige strijd eischt van ons arbeiders een nieuwe, geweldige organisatie. Een organisatie, waarin zij alleen zijn arbeiders en dus strijders! Waarin zij zelf de macht hebben en die niet meer in handen ligt van gesalarieerde bestuurders! Een organisatie dus van fabrieken en werkplaatsen, niet meer van vakken of beroepen.

De bedrijfsorganisatie. Gij weet dit wel, maar ge kent ze nog niet die bedrijfsorganisatie. Er wordt veel over gesproken, en vooral over gekletst. Men maakt u wijs dat het bedrijfsraden zijn, dat de vakverenigingen ze zullen instellen, dat deze zich zullen omvormen.

Er moet licht komen onder ons, er moet wat gedaan worden. Die bedrijfsorganisaties moeten opgebouwd worden, zoo spoedig mogelijk, ook hier in Enschede. De afd. Enschede der K.A.P.N. roept u op voor een vergadering op een nader aan te kondigen avond van de volgende week. Daar moet gij met ons overwegen hoe de grondslagen gelegd kunnen worden voor bedrijfsorganisaties in Enschede.

Gezamenlijk overleggen en dan gezamenlijk doen! Wij rekenen op alle arbeiders die met ons buiten de vakbeweging zijn gegaan om priespiele rekenen! Want dat is de band die ons bindt!

De avond wordt aangekondigd in Tubantia.

Hervorming en Revolutie.

De grondslag van de tactiek der sociaaldemocratie in haar bloeitijd, vóór de oorlog, was de eenheid van hervorming en revolutie. Dat wil zeggen: tusschen de beide gedachten, dat het kapitalisme verbeterd moest worden, en dat het kapitalisme (omdat het voor verbetering onvatbaar is) geheel vernietigd en door een andere orde vervangen moet worden, bestond slechts schijnbaar een tegenstelling. Zoolang een onverwering van het kapitalisme onmogelijk is, d.w.z. zoolang de massa van het proletariaat eenigszins dragelijk levensonderhoud vindt en daarom niet aan revolutie denkt, moet het trachten, onder het kapitalisme zoo goed mogelijk levensvoorwaarden te vinden. De krachten van het kapitaal trachten deze aldoor naar beneden te drukken, de krachten in het proletariaat moeten deze naar boven trachten te brengen. Het proletariaat is als een zwemmer, die tegen een sterke stroom opworstelt; het is een illusie, dat hij zoo het verre doel van een verzekerd leven bereikt; maar als hij niet worstelde, dreef hij hopeloos naar beneden. Soms wint hij gaandeweg een stuk: sommige groepen, of in sommige tijden velen, gaan vooruit in levensstandaard; dan weer rukt de stroom hem een eindweegs mee en wordt alles slechter; duurzaam beter wordt het niet. Maar toch is deze strijd, voet voor voet, noodig en nuttig: de krachten worden geoefend en groeien, de massa's worden opmerkzaam, bewust, ze leeren hun wereld kennen, ze sluiten zich aan een organisatiebesef. De kraai van het proletariaat neemt toe; en daarom is deze strijd een voorbereiding voor de revolutie. De sociaaldemocratie meende, dat deze hervormingspraktijk enkel een zuivere voorbereiding voor revolutie was,

macht weer uit de hand te geven aan het parlement. Het proletariaat wist zijn vrijheid niet op te bouwen; het bleef slaaf. Niet omdat het een S.D. program aanhing — als het dit had verwezenlijkt, was het al een reuzenstap vooruit geweest — maar omdat het door de S.D. methode van leiderspolitiek onbekwaam was gebleven om zich zelf in de macht te houden.

De kleine groep van revolutionairen, die zich nu kommunisten noemden, had groote invloed gewonnen. In die woelige November- en Decembertijden waren de ooren open, de geesten opgewekt, gespannen, namen gretig op, en zoo kon deze propaganda een groote massa aanhangers winnen. Echter niet genoeg, in deze paar weken kon niet uitgeroeid worden, wat in 40 jaren was opgebouwd, en de reactie haastte zich om de strijd op het terrein der straatgevechten over te brengen en door de moord op Liebknecht en Luxemburg de oppositie van haar beste krachten te berooven. Toch, al is geen zegge behaald, toch kan men zeggen, dat de intense propaganda te midden van felle strijd van klassen en ideeën reusachtig bijdroeg, om het communisme tot een sterke macht te maken, die eerst in de volgende jaren langzamerhand weer achteruitging.

Het Russische voorbeeld vult het Duitsche aan. Hier waren de omstandigheden voor het communisme gunstiger, omdat de ommeveling van de arbeidersmassa's door een halve eeuw S.D. ontbrak. De Bolsjewiki hadden nooit gelegenheid gehad, door parlementarisme de massa's te winnen, (de fractie in de 2de Doema was al gauw naar Siberië gestuurd). Maar ze hadden ondergrondsch gewerkt, overal in de fabrieken een diepe propaganda gemaakt, de beste arbeiders als leden gewonnen en tot opofferende, heldere klassestrijders gemaakt en door hun bladen op de anderen groote invloed gekregen. In de Kerenski-periode hebben zij in hun actie in de arbeiderskringen steeds vooropgesteld: gij arbeiders-, boeren- en soldatenraden, moet zoo handelen, volgens dit program, en dat zelf doen, niet aan de regering overlaten, maar zelf de macht in handen nemen en uitvoeren. In intense ideeënstrijd hebben de arbeidersmassa's en de boeren deze gedachten in zich opgenomen; nu de geesten open waren voor revolutionaire propaganda, wonnen zij de massa's. Onder hun leiding hebben de massa's de tusschen-regering verjaagd en een nieuwe opbouw begonnen. En dat die zoo ver gelukt is, dat zij een nieuw tijdperk konden openen (al moest daarna, door de aanvallen der reactie van buiten de partijdictatuur ingevoerd worden, en al dwong toen de economische ontzetting en de konsolidatie van het boerenbezit tot de economische terugtocht van nu) ligt wezenlijk daaraan, dat in die eerste tijd de proletarische massa's zelf handelden en zelfstandig van onder af opbouwden.

De ervaring van de geschiedenis van de revolutionaire jaren achter ons leert dus, dat het communisme zonder eenige parlementaire propaganda er in slaagde, zoo groote massa's te winnen, dat het of de macht kon veroveren (als in Rusland) of toch zooveel, dat het ernstig om de macht kon strijden (in Duitsland). In dit geval bleken de massa's in staat door krachtige eigen actie de revolutie te bevestigen en op te bouwen tot zij op het boerenbezit stuitte. Waar een partij door lange parlementaire propaganda de massa's had gewonnen, bleken deze de revolutie niet in hun eigen zin te kunnen doorvoeren en viel de macht onmiddellijk aan het kapitaal terug.

De oorzaak voor dit verschil is gemakkelijk te zien. Winnen van de massa's door parlementarisme, in tijden van rustige ontwikkeling vooral, is het winnen door zich zelf aan te passen aan hun vooroordeelen en kortzichtigte, kleine oogblikbelangen. Want in zulke tijden zijn de menschen klein, zelfzuchtig, onvatbaar voor groot inzicht en groote doeleinden.

Maar als stormtijden komen en de orde wankelt, in revolutionaire tijden, dan worden de menschen uit hun kleine dagelijkse sleur opgestuwd, ze zien mogelijkheden, willen een uitweg, spannen hun geest in, ze worden ontvankelijk voor nieuwe groote inzichten, hun geest en hart gaan open en zuigen gretig in, wat zij vroeger onverschillig of vijandig bejegenden. Een revolutionaire partij, die te voren juist door haar zuiver principe, door in niets aan de vooroordeelen toe te geven, klein bleef, groeit dan in eens tot reusachtige invloed op.

De kommunistische arbeiderspartij vraagt dus niet: hoe win ik nu de meeste aanhangers. Zij heeft daarom het parlementarisme niet noodig. Zij weet, dat, als zij een zuiver revolutionair beginsel houdt, d.w.z. uitdrukt wat het proletariaat in revolutionaire tijden moet willen, zij dan het oor der massa's vindt, als de andere partijen het verliezen. Daarom zoekt zij nu geen massa's te winnen, maar overal kernen te vormen, groepen (lieft zoo groot mogelijk) die helder zien, wat de massa's moeten doen, hoe ze zelf moeten handelen, om dan leiding te geven en de weg te wijzen in die opbouwende actie.

Verantwoording Enschede. Wegens plaatsgebrek volgend nummer.

harden st.ijd, om tot bezetting van de bedrijven te komen.

Het gaat niet alleen om hooger loon, dat ons door hetzelfde kapitalisme weer wordt ontnomen in belastingen, hooge huren, dure levensmiddelen. Het gaat om de macht in de Maatschappij. Niet de rijke lui lakken, maar de werkers met hoofd en hand moeten de macht bezitten.

Kameraden! Gij die met doodverachting in de aarde daalt, om de onmisbare delfstof, het zwaarste goud, naar boven te halen, toont U ook moedig in dien strijd voor uwe bevrijding.

Wij hebben niets te verliezen als onze ketenen, maar wij hebben een wereld, alles te winnen."

Wij willen nu niet nader op dit manifest ingaan, niet wijzen op de bijzondere omstandigheden in de mijnen, geen aanmerkingen op een zin als „het gaat niet alleen om hooger loon, enz." (Immers er is binnen langen tijd niets anders dan *tager* loon van het kapitalisme te wachten) maken.

Wel maken we met blijdschap melding van een heel andere omgeving waar de gedachte der bedrijfsorganisatie gaat opleven. We bedoelen den Fed. Bond van Personeel in Openbare Dienst.

Het Federatie-Bestuur stelde een resolutie voor waarin geconstateerd werd dat de vakbeweging de uitbuiting der arbeiders niet heeft kunnen verhinderen, dat de strijd voor directe materiele voordeelen binnen het raam van het kapitalisme niet veel uithaalt, en dat moet worden overgegaan tot intensieve strijd tegen het kapitalisme en privaats-eigendom, voor socialisering van grond en arbeidsmiddelen, met de regeling der productie en distributie in handen van de organisatie der producenten; dat de hiervoor meest geschikte vorm van organisatie moet geacht worden te zijn de bedrijfsorganisatie; en dat besloten zal worden tot reorganisatie van den grondslag van landelijke bedrijfsorganisatie.

Sarton voor de meerderheid van het Bestuur verdedigde deze resolutie.

Hij wees terecht erop dat de revolutie zich voltrekt op straat, de economische revolutie echter in het bedrijf; hij nam stelling tegen Dissel die in zijn brochure alle gemeen-e-werklieden in één bedrijf samenvat. Sarton wil evenals Kolthek wel in waterleiding, gasbewerking, electriciteit, enz. aparte bedrijven zien. Toch wil het ons voorkomen dat Sarton niet heeft ingezien — althans niet aan het Congres duidelijk heeft gemaakt — wat de grond-idee van de bedrijfsorganisatie is, n.l. het organiseren van alle arbeiders in elke fabriek, met de hoofddoelstelling om elken proletariër daar waar hij arbeider is ook tot strijder te maken. Evenwel willen wij niet te diep ingaan op zijn woorden, omdat ze ons op 't oogenblik slechts bekend zijn uit een verslag in „De Tribune". Trouwens de kwestie is tenslotte naar een studie-commissie verwezen, om op een volgend congres behandeld te worden, omdat men nog te weinig houvast had, wat ook wel een gevolg zal zijn van de enigszins onklare ideeën van Sarton. Het komt ons voor, dat hij aanstuurt op industrie verbonden, — iets wat inderdaad in de lucht hangt — doch dat de diepste fundamenteelen waarop deze dienen te worden opgebouwd, de organisaties in fabrieken, werkplaatsen, enz. hem niet helder voor den geest hebben gestaan.

Meer durven wij zeggen van zijn beide bestrijders Schilp en De Kadt. Hoe Schilp zich de nieuwe organisatie denkt was uit dit verslag niet te zien. Zijn bezwaar echter tegen de vorming van bedrijfsorganisaties n.l. dat daarvoor een rustig tijdperk van evolutie noodig zou zijn, is in strijd met alle werkelijk gebeuren. Zijn de bedrijfsorganisaties in Rusland niet in 1917 ontstaan? En in Duitsland niet uit en door de revolutionaire strijd? Ook zei hij: „Wat Sarton wil is sectarisme. Dat bevoordert niet de klasse-solidariteit, maar zorgt dat de gaswerker in zijn aparte organisatie zich meer gaswerker voelt dan ooi." Geheel onjuist. Hoe meer men zich werker, d.w.z. in 't algemeen deelhebber aan het bedrijf voelt, des te meer zal men zich proletariër, er dus klassestrijder voelen. Men zal zich niet van de machine laten wegdringen, men zal tot in de fabriek vergaderen en strijden, en het eerst gereed zijn om 't bedrijf te bezetten en over te nemen.

Ook de C.P.-er De Kadt kon niet met Sarton inzien dat de loonstrijd niet meer op de eerste plaats staat. Hij zal het meest leeren van een half dozijn smadelijk verloren stakingen en dan wel inzien dat de strijd der arbeiders in deze enorme crisis hierom gaat: of werkloos de straat op en verhoorgeren, of met geweld zich werk verschaffen door de industrie aan zich te trekken.

Het communisme en de massa.

Het doel van een politiek-parlementaire partij, als indertijd de S.D. en nu ook de C.P. is, de massa's te winnen. Te winnen, dat wil zeggen: tot aanhangers maken van de partij, en dus van het beginsel en het program van die partij. Geestelijk worden zij van de waarheid van beginsel en program doordrongen, prak-

tisch kiezen zij de leiders van die partij tot leiders van staat en maatschappij.

Dat liep alles heel glad en regelmatig in de tijden vóór de oorlog, alleen in zooverre maar half, dat de S. D. het nog niet verder dan een derde van alle stemmen bracht in Duitsland, in andere landen nog veel minder — dus dat leiderschap van staat en maatschappij lag nog veraf. Hoe liep dit nu in de revolutionaire tijd, die daarna kwam, beginnende met 1914? Alweer moeten wij de ervaring, de geschiedenis raadplegen, daar, waar zij iets leert, in Duitsland en Rusland.

De S. D. had in 40-jarige parlementaire actie het breede, actiefste, ontwikkeldste deel van het Deutsche proletariaat achter zich geschaard. Het volgde de S. D., koos haar mannen, las haar bladen. De oorlog kwam, de S. D. parlementsleden spraken en de S. D. kranten schreven vóór de bourgeoisie, vóór de nationale verdediging, vóór de oorlog.

Terwijl de massa's eerst wellicht een neiging tot verzet hadden gehad, daarna gewillig en geestdriftig meeliepen, daarna steeds meer teleurgesteld en ontevreden werden, konden, door hun afhankelijkheid aan de partij, de S. D. rijksdag-fractie en de S. D.-pers elk zich vastzetten en bewust worden van oppositie en strijd tegen de oorlogspolitiek verhinderen.

Toen was het, dat het parlementarisme éénmaal een revolutionaire betekenis kreeg: toen Liebknecht in December 1914 zijn „tegen" tegen de oorlogskredieten deed hooren; en kort daarop nog eens zijn oppositie in een enkel woord uitschreeuwde. Het was de eerste kreet van het toekomstige communisme, het brak de ban van lijdzame machteloosheid. Het was geen redevoering, geen breede uiteenzetting; voor toelichting werd het woord geweigerd, zijn toelichting werd niet in de Handelingen en kranten opgenomen. Maar het werk in de massa's, vooral omdat elke vrije persuiting door militaire censuur onmogelijk was. Liebknecht werd spoedig daarop bij een demonstratie gevangen genomen en bracht de rest van den oorlog in de militaire gevangenis of in werkbataljons door. Terwijl de parlementaire oppositie van de „Onafhankelijken" voorzichtig sputterde en moties brouwde in het parlement, organiseerde een ondergrondse geheime propaganda langzamerhand het verzet tegen de oorlog.

Waarvoor barstte in November 1918 de revolutie uit? Door de pacifistische anti-oorlogs-propaganda in het parlement door de Onafhankelijken? Of door de ondergrondse propaganda zelf? De eerste heeft zeker niets, de tweede wel wat bijgedragen; maar de groote oorzaak was de werking van de algemeene toestand op de massa's. De nederlaag van Duitsland, de ineenstorting van het front en daarmee van het militair despotisme bracht spontaan de massa's in verzet; en haast zonder tegenstand zegevierde de revolutie in weinige dagen. Hier blijkt, dat massale revoluties niet door actie van een partij of een revolutionaire groep ontstaan, maar uit de massa's moeten opspringen door situaties, die daarvoor rijp zijn — d.w.z. of in eens een zoo groote spontane eenheid van willen brengen, dat alle vrees en gevoel van machteloosheid verdwijnt, of geen keus laten dan ondergang of strijd.

Was die ondergrondse actie der revolutionairen dan nutteloos geweest? Neen; hun werking lag daarin, dat een breede groep revolutionairen tot helder inzicht over doel en taak was opgevoed, die nu, na de revolutie, na de ineenstorting van het oude, de weg naar het nieuwe kon wijzen. Dat is de betekenis en het nut van de revolutionaire propaganda als voorbereiding; zij kan niet een revolutie bewerken (die moet uit de massa's komen); maar zij kan klaarheid brengen bij een kern (lieft zoo groot mogelijk), die als wegwijsers kunnen optreden. Want na de revolutie beginnen eerst de groote moeilijkheden.

Toen de massa's de November-revolutie maakten, waren zij geestelijk en organisatorisch nog steeds volgelingen der S. D. Haar chiefs, Ebert en Haase, traden aan het hoofd. Wij kunnen er van overtuigd zijn, dat de massa dezer arbeiders, en zeker ook wel het meerendeel der leiders, oprecht het socialisme wenschten en wilden. Maar het kwam niet, ofschoon de bourgeoisie op dat moment zich niet kon verzetten en het militarisme machteloos was. Waarom niet? De arbeiders verwachtten het van de leiders, van wetgevende maatregelen van de nieuwe regering. En deze konden het niet. Want alleen het proletariaat zelf kan dat doen. Socialiseeren, een nieuwe orde stichten, is niet een paar nieuwe wetten maken, is niet dekreten van boven uitvaardigen: het is een blijvende doelbewuste strijdactie van de geheele massa, die zelf overal, in de fabrieken, op straat, de macht in handen moet nemen, de andere klasse (al hield ze zich muitsstil) die machtsmiddelen uit handen moet rukken, organisatie, discipline en proletarische orde doorvoeren, overal van onder op, doordat ieder weet, dat en wat hij zelf moet doen. Maar daartoe, tot zelfdoen, waren de massa's nooit opgevoed; ze staarden altijd maar naar de leiders, die het moesten doen. Ze kozen hun S. D. partij-sekretarissen en vakbureaukranten in de arbeiders- en soldatenraden. En deze wisten niet anders, dan hun

dat hun door hun leiders wordt ingeprikt. Wat helpt het dan, of de vakverenigingen al de stakingen verhinderen, als later de fabriek toch stilgezet wordt.

Maar er is meer. Onder herstel van het kapitalisme verstaat de bourgeoisie herstel van de oude winstvoet. En door de reusachtige oorlogsschulden moet er zoo veel af, dat voor de kapitalisten uit de productie niet genoeg winst overblijft (geen om flink te accumuleren tot nieuw kapitaal), terwijl de arbeiders harder en langer werken tegen een veel armoediger hongerbestaan. Voorwaarde voor de kapitalistische opbouw is zwaarder uitbuiting van het proletariaat, reusachtig omlaag drukken van zijn levensstandaard. Dus juist het tegendeel van wat vroeger hervorming beoogde. Daartoe moeten tegenwoordig de arbeiders door zware ontberingen gepend worden. Voor die keuze staan de arbeiders, als ze maar helder willen zien naar hun toestand in de maatschappij. Ze mogen helpen aan de opbouw, maar zij winnen daarmee geen levensonderhoud als in het oude kapitalisme, zij winnen een dieper, ellendiger slavenleven.

Willen de arbeiders verbetering van hun levensstandaard, dan is dat nu, in en door het kapitalisme niet meer te bereiken. Maar enkel door vernietiging van het kapitalisme. Daarom staan nu hervorming en revolutie als volkomen tegenstellingen tegenover elkaar.

De K.A.P. in Duitsland.

Gelukkig heeft de K.A.P. in Nederland een voorbeeld, en wel het beste en sterkste dat zij zich ter wereld zou kunnen wenschen.

Er is in West-Europa ééne partij, en slechts ééne, die waarlijk theoretisch en praktisch, schitterend gewerkt heeft: de Kommunistische Arbeiders-Partij van Duitsland.

Oorspronkelijk de Spartakus-Bond — het beste en grootste deel daarvan — werd zij door Levi uitgeworpen (zooals wij nu door Moskou en Wijnkoop uitgeworpen zijn).

Zij had deel genomen aan den geheelen strijd van den Spartakus-Bond, maar, terwijl de groep Levi al meer en meer tot het reformisme overging (gelijk de groep Wijnkoop hier), bleef zij de revolutie trouw.

Zij vormde, met de door haar opgerichte Arbeiders-Union de kern van den opstand in het Roer-gebied, zij was het hart van de actie tegen den Kupp-Putsch (toen de groep-Levi loyale medewerking aanbood aan Scheidemann, Ebert en Noske, zooals Wijnkoop nu begint te naderen tot Troelstra en het N.V.V.). Zij bereidde den gewapenden strijd voor, toen de Russen op Warschau aanstormden, (de groep Levi, de K.P.D. beval op het laatste oogenblik „neutraliteit" en brak daarmee de actie). Zij nam ernstig deel aan de Maart-actie, (Marx Hülz was lid der K. A. P. D.) toen de Levi-groep (K.P.D.) elkander verrieden.

Zij is de ziel der bedrijfsorganisatie (Union).

En hoe is nu haar invendige organisatie?

De Nederlandsche arbeiders worden uitgenoodigd daar goed kennis van te nemen.

Zij heeft geen overcentralisatie, geen leidersdictatuur en geen kadavergehoorzaamheid.

Zij is van onder op opgebouwd, niet van boven af. Haar leden hebben een groote macht.

Haar plaatselijke en districtsorganisaties hebben eveneens groten invloed.

Alle funktionarissen worden voor korten tijd gekozen. Voor 3 of 6 maanden, hoogstens voor een jaar. Ook de redactie der kranten en het P.B. De afredenden worden weer gewone leden en medewerkers. Daardoor kan geen leidersdictatuur ontstaan.

Nog eens: de K.A.P.D. heeft wel centralisatie, maar geen over-centralisatie, wel leiders maar geen leiders-tiranerie, wel discipline, maar geen kadavergehoorzaamheid.

En toch strijdt zij het beste.

Wonderlijk, niet waar?

Neen, niet wonderlijk. Want wij zijn hier niet in Rusland, waar niemand lezen kan en waar geen organisaties waren, waar dus kadavergehoorzaamheid en leidersdictatuur noodig waren, maar in West-Europa,